

λιών, τα κοφίνια, ο «λαμπίκος» αποστακτήρας της φημισμένης ζιβανίας.

Στη δυτική άκρη της πλατείας βρίσκεται

αχρησιμοποίητος πια παλιός πετρόκτιτος αλευρόμυλος.

Βιογραφικό Σημείωμα

Ο κ. Γεώργιος Π. Κοκής γεννήθηκε την 1.7.1927 στη Χρυσίδα Κυθρέας. Από νωρίς δέθηκε με την Κυθρεώτικη γη και τη δουλειά μ' αγάπη. Όσο αγάπησε αυτή, άλλο τόσο αγάπησε τους ανθρώπους της, ιδιαίτερα τα παιδιά και τους νέους κι αφιέρωσε σ' αυτούς τα πιο γόνιμα χρόνια της δουλειάς του. Από το 1947 υπηρέτησε σαν απλός δάσκαλος κι από το 1963 σαν διευθυντής σε διάφορα χωριά της επαρχίας Αμμοχώστου και Λευκωσίας. Η μόνιμη όμως κατοικία του ήταν η Κυθρέα κι εκτός από το πατρικό του σπίτι, έφτιαξε το δικό του, με σύζυγο την επίσης από την Κυθρέα Κωνσταντία Δήμου Νικολαΐδη, κι έχει τέσσερα παιδιά, τη Μαρία, την Ελένη, το Δήμο και τον Χρίστο.

Στον ελεύθερο του χρόνο, εκτός από τις γεωργικές ασχολίες στα κτήματά του, εργάστηκε από τη θέση του προέδρου της

Ο.Χ.Ε.Ν Κυθρέας για την πρόοδο και πνευματική προκοπή της νεολαίας, διοργανώνοντας με άξιους συνεργάτες καλλιτεχνικές και φιλολογικές εκδηλώσεις σε κάθε εθνική και θρησκευτική γιορτή, στο οίκημα του συλλόγου που βρισκόταν στο κέντρο της Κυθρέας, το Σεράγιο.

Το 1974 ανέλαβε τη θέση του δεξιού ψάλτη στον ιερό ναό του Τιμίου Σταυρού στη γενέτειρά του, την Χρυσίδα.

Η τουρκική εισβολή τον βρίσκει να διευθύνει το Δημ. Σχολείο της Χαρδακιώτισσας. Έκτοτε διαμένει στη Λευκωσία, όπου εγκαταστάθηκε μέχρι την ευλογημένη μέρα της επιστροφής και υπηρετεί στο Δημ. Σχολείο Δευτεράς.

Αφιέρωμα στα παιδιά της Κυθρέας είναι η ποιητική του συλλογή, που από το τεύχος αυτό δημοσιεύουμε.

Προσευχή προσφυγόπουλου

Χριστούλη, Συ της προσφυγιάς τον πόνο έχεις νοιώσει.
Παιδί, σαν ήσουνα μικρό
είχες τον πρώτο σου σταυρό
του άδικου πικρό καρπό, στα χέρια σου σηκώσει.

Από ψηλά που βρίσκεσαι, σκύψε και δεξ εμένα
που μ' έδωξε η θία, (όπου σε τούτο το κακό
συντροφιά με την κακία, παιδάκι, μοιάζω ορφανό)
μακριά από το σπίτι μου, και χώματ' αγιασμένα.

Τις μέρες μου τις δύσκολες πιστεύω πως μετράς.
Σύντομα κάμε να βρεθώ
ξανά στο χώμα το ιερό
στο πατρικό το σπίτι μου, Εσύ, που με πονάς.

Γεώργιος Π. Κοκής